

- 4) Valitukset asioissa C-623/16 P ja C-624/16 P hylätään.
- 5) Scuola Elementare Maria Montessori Srl vastaa puolesta omista oikeudenkäyntikuluistaan, jotka ovat aiheutuneet valituksesta asiassa C-622/16 P, sekä kahdesta kolmasosasta komission oikeudenkäyntikuluista ja omista kuluistaan, jotka ovat aiheutuneet kanteesta unionin yleisessä tuomioistuimessa asiassa T-220/13.
- 6) Euroopan komissio vastaa kolmasosasta omista oikeudenkäyntikuluistaan, jotka ovat aiheutuneet kanteesta unionin yleisessä tuomioistuimessa asiassa T-220/13 sekä valituksista asioissa C-622/16 P–C-624/16 P aiheutuneista omista kuluistaan, ja kolmasosasta Scuola Elementare Maria Montessori Srl:n kuluista, jotka ovat aiheutuneet kanteesta unionin yleisessä tuomioistuimessa asiassa T-220/13, puolesta tämän kuluista, jotka ovat aiheutuneet valituksesta asiassa C-622/16 P, sekä tämän kuluista, jotka ovat aiheutuneet asiassa C-623/16 P.
- 7) Italian tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan asioissa C-622/16 P–C-624/16 P.

⁽¹⁾ EUVL C 38, 6.2.2017.

Unionin tuomioistuimen tuomio (suuri jaosto) 6.11.2018 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Bundesarbeitsgericht – Saksa) – Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV v. Tetsuji Shimizu

(Asia C-684/16) ⁽¹⁾

(Ennakkoratkaisupyyntö — Sosiaalipolitiikka — Työajan järjestäminen — Direktiivi 2003/88/EY — 7 artikla — Oikeus palkalliseen vuosilomaan — Kansallinen säännöstö, jonka mukaan pitämättä jäänyt palkallinen vuosiloma ja rahallinen korvaus mainitusta lomasta menetetään, jos työntekijä ei ole tehnyt lomahakemusta ennen työsuhteen päättymistä — Direktiivi 2003/88/EY — 7 artikla — Velvollisuus tulkita kansallista oikeutta unionin oikeuden mukaisesti — Mahdollisuus vedota Euroopan unionin perusoikeuskirjan 31 artiklan 2 kohtaan yksityisten välisessä oikeusriidassa)

(2019/C 16/05)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Bundesarbeitsgericht

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Max-Planck-Gesellschaft zur Förderung der Wissenschaften eV

Vastapuoli: Tetsuji Shimizu

Tuomiolauselma

- 1) Tietyistä työajan järjestämistä koskevista seikoista 4.11.2003 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2003/88/EY 7 artiklaa ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 31 artiklan 2 kohtaa on tulkittava siten, että ne ovat esteenä pääasiassa kyseessä olevan kaltaiselle kansalliselle säännöstölle, jonka mukaan on niin, että jos työntekijä ei ole pyytänyt kyseessä olevan viiteajanjakson kuluessa saada käyttää oikeuttaan palkalliseen vuosilomaan, työntekijä menettää kyseisen ajanjakson lopussa automaattisesti – ja ilman, että ensin tarkistettaisiin, onko työnantaja antanut työntekijälle tosiasiallisesti mahdollisuuden käyttää kyseistä oikeuttaan muun muassa tiedottamalla hänelle asiasta riittävästi – ne palkalliset vuosilomapäivät, jotka hänelle on kyseisen ajanjakson osalta kertynyt mainitun säännöksen ja mainitun määräyksen nojalla, ja vastaavasti oikeutensa saada rahallinen korvaus tästä pitämättä jääneestä palkallisesta vuosilomasta työsuhteen päättyessä. Ennakkoratkaisua pyytäneen tuomioistuimen on tältä osin tarkastettava, voiko se ottamalla huomioon kansallisen oikeuden kokonaisuudessaan ja soveltamalla siinä hyväksytyjä tulkintatapoja tulkita kansallista oikeutta niin, että unionin oikeuden täysi tehokkuus on mahdollista taata.

- 2) Jos pääasiassa kyseessä olevan kaltaista kansallista säännöstöä ei ole mahdollista tulkita niin, että sen yhdenmukaisuus direktiivin 2003/88 7 artiklan ja perusoikeuskirjan 31 artiklan 2 kohdan kanssa varmistetaan, viimeksi mainitusta määräyksestä seuraa, että kansallisen tuomioistuimen, jonka käsiteltäväksi on saatettu työntekijän ja hänen entisen työnantajansa, joka on yksityinen, välinen oikeusriita, on jätettävä mainittu kansallinen säännöstö soveltamatta ja huolehdittava siitä, että jollei kyseinen työnantaja voi näyttää toteen, että se on noudattanut kaikkea vaadittua huolellisuutta, jotta työntekijällä on tosiasiallisesti mahdollisuus pitää palkallinen vuosiloma, johon hänellä on oikeus unionin oikeuden nojalla, mainitulta työntekijältä ei voida evätä hänen saavuttamaansa oikeutta tällaiseen palkalliseen vuosilomaan eikä vastaavasti, kun työsuhde päättyy, sellaista rahallista korvausta pitämättä jääneestä lomasta, jonka maksaminen on tuossa tapauksessa suoraan asianomaisen työnantajan tehtävä.

⁽¹⁾ EUVL C 104, 3.4.2017.

Unionin tuomioistuimen tuomio (kolmas jaosto) 14.11.2018 (ennakkoratkaisupyyntö, jonka on esittänyt Verwaltungsgerichtshof – Itävalta) – Danieli & C. Officine Meccaniche SpA ym. v. Regionale Geschäftsstelle Leoben des Arbeitsmarktservice

(Asia C-18/17) ⁽¹⁾

(Ennakkoratkaisupyyntö — Uusien jäsenvaltioiden liittyminen — Kroatian tasavalta — Siirtymäkauden toimet — Palvelujen tarjoamisen vapaus — Direktiivi 96/71/EY — Työntekijöiden lähettäminen työhön — Kroatian ja kolmansien valtioiden kansalaisten lähettäminen työhön Itävaltaan Italiaan sijoittautuneen yrityksen välityksellä)

(2019/C 16/06)

Oikeudenkäyntikieli: saksa

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Verwaltungsgerichtshof

Pääasian asianosaiset

Valittajat: Danieli & C. Officine Meccaniche SpA, Dragan Panic, Ivan Arnautov, Jakov Mandic, Miroslav Brnjac, Nicolai Dorassevitch ja Alen Mihovic

Vastapuoli: Regionale Geschäftsstelle Leoben des Arbeitsmarktservice

Tuomiolauselma

- 1) SEUT 56 ja SEUT 57 artiklaa ja Kroatian tasavallan liittymisohjeista sekä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen, Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja Euroopan atomienergiayhteisön perustamissopimuksen mukautuksista tehdyn asiakirjan liitteessä V olevan 2 luvun 2 kohta on tulkittava siten, että jäsenvaltiolla on oikeus rajoittaa Kroatiaan sijoittautuneen yrityksen kroatialaisten työntekijöiden työhön lähettämistä vaatimalla työlupaa, kun työhön lähettäminen tapahtuu näiden työntekijöiden siirtämisenä toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneeseen yritykseen palvelujen tarjoamisen yhteydessä tapahtuvasta työntekijöiden lähettämisestä työhön toiseen jäsenvaltioon 16.12.1996 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 96/71/EY 1 artiklan 3 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla siinä tarkoituksessa, että viimeksi mainittu yritys suorittaa palvelun mainituista jäsenvaltioista ensimmäisessä.
- 2) SEUT 56 ja SEUT 57 artiklaa on tulkittava siten, että jäsenvaltiolla ei ole oikeutta vaatia työlupaa kolmansien valtioiden kansalaisilta, jotka on siirretty toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneeseen yritykseen toisen, niin ikään tähän toiseen jäsenvaltioon sijoittautuneen yrityksen toimesta, näistä jäsenvaltioista ensin mainitussa tapahtuvaa palvelun suorittamista varten.

⁽¹⁾ EUVL C 144, 8.5.2017.